

“A l'aigua toca...

Al llarg d'aquests anys moltes, moltes vegades hem anat a recollir alguna cosa caiguda a les aigües del port. Hivern i estiu...recordem un dia de desembre que un amic d'una de les nostres filles, aleshores molt petites, tot jugant va fer a l'aigua el seu estimat monopatí. Just davant del bar. Gran disgust...no era cas de posar-se a l'aigua, era un dia de fred intens. Per tant vam deixar el patí allà a l'aigua...per perdut. Però a mitja nit em vaig dir, què carai! El vaig a buscar. I cap a l'aigua en plena foscor. Sort que el vaig trobar a la primera. Però vet aquí que el soroll del saltar a l'aigua i el nedar va posar en alerta una parella de transeünts que dormien en el seu veler a tocar d'on havia caigut el patí. Van flipar en veure a mitjanit un personatge en banyador, ulleres de submarinisme i un monopatí sota el braç corrent per la passarel·la tot moll...sort que les dutxes érem ben calentones...”

“N'hi han moltes però em quedo amb que va ser a la nostra escola de vela on de ben petit, vaig enamorar-me del mar i estic segur que també la mateixa escola ha posat el seu gra de sorra perquè els meus dos fills també l'estimin tant com jo... o més. Mai oblidarem les empopades de Tramuntana, en optimist, al Freu.”

« Je vis toute l'année à l'Estartit et veux vous dire que le club Nautic est super bien tenu, je viens avec mon bateau depuis 1989 pour profiter de la côte catalane et ses endroits merveilleux. »

“It is almost forty years since the first time we arrived in Estartit. Which would soon become where we would spend our summer holidays. Admiring the Marina and boats. Thirty-seven years later we made the decision to buy a boat and have a berth in the Club Marina. This proved to be one of the best things of our life! With the help of Robert I was soon able to navigate the wonderful waters that surround the Medes Isles. With so many memories of the great times we have had in the last three years, Dolphins on the way to Llafranc, What a beautiful sight. The day we went to La Escala and the fog rolled in! We thought we were going to be staying overnight but then it disappeared as fast as it came. And the joy of seeing our young grandson Sam, paddle boarding and Jan waterskiing watched over by Arnau. Not forgetting the themed club nights with wonderful food and wine. Many Thanks Club Nautic.”

“Recordo la primera vegada que vaig arribar al club nàutic. Va ser a mitjans dels noranta i era el meu primer estiu com a patró d'una llanxa, la “Maremar”. Mai abans havia navegat i mai abans havia estat a l'Estartit. Un dia qualsevol del mes d'agost, amb els meus amics Jesús i Margarita, arribàvem sense proposar-nos-ho, a un lloc totalment desconegut per mi. Deurien ser les vuit del vespre quan vaig amarrar just davant la botiga que en aquella època portava l'enyorada Conxita. Les llums del club, l'animació del passeig i la visió de Les Medes, em van atraure immediatament. En aquella època encara no ho sabia però anys més tard jo també em convertiria en un més d'aquells estiuejants i en un membre més del Club Nàutic l'Estartit. (Això segon però, va passar uns quants estius més tard). Ara, mentre «passo la rella damunt dels records» m'adono com en som d'afortunats els qui coneixem aquest indret de país. Per sentir-nos-hi una mica, només ens cal passejar pel Molinet un dia qualsevol del mes d'agost, mentre contemplem com Les Medes s'amaguen darrera el capvespre.”

“Rappeler cette scène qui s'est passée voilà près de 20 ans, où un marinier venait de se jeter dans le bassin avec sa voiture, après avoir pris son élan sur le parking ? C'est surtout rappeler l'extrême sang-froid du jeune marinier Torcuato, qui n'a pas hésité à sauter dans l'eau pour ressortir avec beaucoup de difficultés, un homme qui était, manifestement, en totale détresse psychologique. Modeste, Torcuato m'avait demandé de ne pas reporter ce geste héroïque à son frère Luis, mon proche voisin de l'époque. Encore bravo à ce "jeune marinier", aujourd'hui devenu un chef apprécié !”

“Disfressar-se va de debò...”

S’anomenava copa raquero, trofeu Llaràs. No l’haviem fet mai i els tres grups d’amics ens vam decidir a participar per primera vegada. Algú ens havia dit que es podia anar disfressat i posats a fer, vam decidir disfressar-nos de debò. Vam triar una disfressa potent: ni més ni menys que de corb marí emplomallat, dèiem que anàvem de Palacrocorax aristotelis...la veritat és que fèiem patxoca...tothom va quedar-se bocabadat, perquè encara que hi havia tímids intencionalment de disfressar-se, tot era fins aquell moment dins de la manera més fina i discreta possible...ho vam trencar tot...i així ho vam fer durant uns quants anys, com si fos Carnaval...anys genials de la copa raquero, compartint moments a mar i sopar fantàstic amb les altres companyes, companys i personal del Club...malauradament no ho hem repetit més...malauradament ja no ets entre nosaltres, Salvador...”

« En el nostre cas, amb la Ines, ens recorden sovint de nuvis, els inicis del club, quan anaven a pescar a les illes Medes amb el Benito i la seva barca i anys després el projecte i la construcció de la seu social, amb el KRITI amarrat just davant del club, amb infinitat d'anècdotes i ensurts al llarg dels anys. Ara penso en la petita ampliació que convertirà el edifici amb el nou pati i el restaurant en un projecte espero que rodó.»

“Nous étions amarré à une bouée à la Cala Montjoi en septembre 2019. Dans la nuit du 10 au 11 Septembre, la tramontane à soufflée toute la nuit, et au matin du 11 nous avons constaté l’absence de notre bateau à la bouée. Déclaration à la police de Rosas, prévenir notre assurance, suivre la côte de Rosas en voiture. Le 16 septembre je diffuse sur les réseaux sociaux, une annonce de notre bateau perdu. Franchement au bout de 1 mois nous avons cru qu’il avait coulé au large. Eh bien non, grâce à CN Estartit, nous avons reçu un gentil message de Julie le 4 Mars que notre bateau était amarré gentiment au port de l’Estartit. Voilà cette belle aventure qui se termine bien grâce à vous, et un grand merci pour nous avoir contacté.”

“La Conxita tenia una nàutica just davant l’entrada del port on ara hi ha una mena de galeria d’art... i em va acollir molt bé quan vaig arribar al port de cap de l’escola de vela el 1992... ara ja fa només 30 anys! Bufff...com passa el temps! Jo flipava... perquè en aquella nàutica -en comparació amb les de Llançà- hi havia de tot... el primer dia en Tomàs em va acompanyar per presentar-me a la Conxita i li va dir que jo era el nou cap de l’escola de vela i que podia comprar el que convingués per l’escola. Després dels anys... amb la Conxita ja jugaven a “segur que això no ho tens...” ostres i sempre ho trobava! Grans records!”

“We remember so well enjoying lovely days sitting in the cockpit of our catamaran watching the world go by, chatting to passers-by and the young people working on the diving pontoon, working hard all day taking out jet-skiers and sailors. How happy and friendly they all were. It was our first full year in Spain and at this marina and we have been much moved by the friendliness of all the local people, and those working in the marina office and on the pontoons. How good it is to think back of the happier times we shared together.”

“Nit de gener, tramuntana forta i molt, molt fred...milers de vegades dec haver saltat del pantalà al barco. Fins ara un sol ensurt...fins ara, creuem els dits. Per què aquell dia vaig saber dels perills del pantalà. En plena foscor vaig fallar el salt i amb tot l’equip d’hivern, anorac, pantalons, botes...jersei...tot...amb tot a l’aigua...i la sort de no colpejar més que amb el costellam amb la plataforma de bany...el dolor em va durar setmanes...la roba es va assecar aquella nit...poca broma amb els riscos del pantalà. Sovint quan després de tants anys repeteixo aquesta maniobra me’n recordo.”

“És curiós, porto alguns anys deixant mitja temporada por la meva petita barca en aquest port nàutic tan entranyable, i aquest any que m’animo a deixar-la tot l’any, amb l’esforç que això suposa econòmicament, van i ens confinen durant mesos. Això en si mateix ja és una macabra anècdota. Però no és aquesta la que us vull relatar, sinó la següent:

Estàvem pescant, o més be dit intentant-ho, certa nit d’agost de fa uns anys, quan, tot d’un plegat un gran pes va retenir la línia al fons.

—Nois agafeu el salabre que sigui el que sigui el què ha picat, és gros!

Amb prou feines podia recollir, patint que no es petés el fil, anava pujant mica a mica.

—El salabre, voleu portar el salabre que se’ns escaparà!

Però era fosc i no el trobaven, tot i que la barca és petitona.

—Mireu sota d’aquí, allà sobre, estava aquí, l’he vist fa un moment... tot un petit caos fins que... collons!

No busqueu més. El salabre venia enganxat a l’ham.

Ves a saber l’estona que feia que havia caigut per la borda i estava al fons, a quinze metres de profunditat, però ja és casualitat que s’engaxés en un ham del nº 5.”

“ El Club Nàutic és una part molt important de la meva vida. Tinc molts records especials, molts moments de felicitat en família i amics. Des de molt petit a l'escola de vela del club vaig descobrir la passió pel mar. També tinc molts bons records de la Torre Gran que en dies de tramuntana era una salvació per estar en remull amb amics o passar tardes jugant a tennis. Ara de gran, sempre que puc m'escapo a l'Estartit per sortir a navegar, disfrutar del mar i al tornar, fer un bon dinar a la terrassa del club on sempre acabes trobant amics, família i bon tracte que fan que siguin els millors moments de la setmana.”